

Esclerosi Lateral Amiotròfica

INS JOAN BOSCA

Autoria : Mireia Simonet

Tutoria : Gabriel Arce

Idea Inicial

La desnutrició incrementa la debilitat muscular pròpia de l'esclerosi lateral amiotròfica (ELA) i afavoreix l'aparició d'insuficiència respiratòria.

El procés d'elaboració

La recerca d'aquest treball és un estudi observacional a partir de les dades recollides els dies que vaig anar a l'Hospital de Bellvitge. Allà vaig poder parlar amb els pacients i passar-los l'ALSFRS (Amyotrophic Lateral Sclerosis Functional Rating Scale), un test propi de la malaltia que mesura la debilitat del pacient segons la gravetat dels símptomes més característics.

Conclusions, resultats de la recerca

Conclusions del treball de camp.

El ritme d'evolució de la malaltia és particular per a cada pacient, tot i que tots ells segueixen un patró en l'ordre d'aparició dels símptomes. A més, donat que estan rebent un tractament multidisciplinari no tenen dèficit nutricional i per tant, des del coneixement actual de la malaltia i fins a la descoberta de noves teràpies (pal·liatives o curatives) és important que a des del primer moment del diagnòstic el pacient segueixi les pautes multidisciplinàries per tal de retardar al màxim les conseqüències devastadores de la malaltia.

Conclusions del treball de recerca.

S'han complert els tres objectius que m'havia fixat: intentar entendre els mecanismes pels quals es produeix la malaltia, he llegit diversos articles amb els quals m'he pogut informar de totes les teories que han anat sorgint sobre la causa de l'ELA i he de dir que la més interessant per mi és la de l'excitotoxicitat, ja que uneix la majoria de teories que s'havien plantejat anteriorment; també he pogut realitzar els estudis pertinents per comprovar la meua hipòtesi, ja que tot i que la meua hipòtesi no s'hagi complert, he pogut realitzar tot el procés d'investigació que es compon d'un període d'observació i un altre d'anàlisi de dades; i per últim, però no menys important he pogut parlar amb pacients d'ELA i amb els seus familiars. Aquest era el meu principal objectiu a l'hora de fer aquest treball, anar a la consulta i parlar amb ells encara que només fos per fer-los l'enquesta i he de dir que m'ha agradat molt i he pogut veure com afronten la malaltia. Això últim depèn totalment de la manera de ser de cada pacient: alguns s'ho prenen com una cosa que ha de passar i intenten fer una vida el més normal possible i n'hi ha d'altres que els costa acceptar-ho i ho passen realment malament a mida que veuen que perden facultats.